

Prológ

Suri si predstavuje, že bude prechádzať tmou naveky, deň po dni, týždeň po týždni, rok po roku. Zakaždým sa bude v uliciach báť policajtov a podivných indivíduí a dookola počúvať tie isté audioknihy. Nedokáže si predstaviť, že by nekráčala ďalej, a bojí sa, čo všetko by ju dohnalo, keby sa zastavila. Nemyslí si, že by sa raz niečo, možno práve ona sama, zmenilo natoľko, že by okolie vnímala úplne iným pohľadom. Že by sa zrazu nebála prípadného hodnotenia, ohrozenia ani pozornosti, ktorú by mohla vyvolať. Že by jej rituálne prechádzky neboli podivinstvom, lebo by na ne mala spoločensky prijateľný dôvod. A že by už nebola sama.

Suri to ešte nevie, ale jedného dňa pôjde chodníkmi a uličkami a celkom si zabudne zapnúť športové hodinky, ale nebude jej to vôbec prekážať. Nebude ani len tušiť, koľko kalórií by mala spáliť, lebo si ich nestihne pozapisovať. Nebude sa jej tým chcieť zaoberať. Namiesto gréckeho jogurtu s nula percentami tuku si dá croissanty, pistáciový a vanilkový, akýkoľvek okrem čokoládového. Nie preto, že by nebol dostatočne diétny, ale preto, že sa rada podelí a čokoláda tým pádom neprichádza do úvahy.

Teraz by to bolo náročné, lebo taký náhodne odtrhnutý kúsok croissantu je ťažké kvantifikovať. Ibaže jedného dňa kvantifikovať prestane. Stratí prehľad a občas z toho spanikári. Niekedy si za tou kontrolou trochu zasmúti. Pozrie si svoje staré štíhle fotky a svoje

nové väčšie brucho a premkne ju pocit, že zlyhala. Inokedy jej však také myšlienky ani nezídu na um.

Suri bude kráčať nocou, nie priamo, ale kľukato, nie nahor, ale akosi bezcieľne, nie roboticky ani rigidne. Niekedy sa pomotá z nohy na nohu, niekedy sa zastaví, počká a zatiaľ sa nadýchne čerstvého vzduchu a započúva do šuchotu lístia. Niekedy sa vráti skôr, lebo sa jej už nechce. Nazvala by to chaosom, rozvratom systému. Inokedy jej však napadne iný výraz, spokojne v nej zasyčí ako čajník, ako jazyk na začiatku jej slova – *sloboda*.